

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

§. 2. qua ratione pudor & humanus timor superentur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39652

Ideoque ad illud recipiendum vocantur illis verbis Canticorum: *c pone me ut signaculum super cor tuum, ut signaculum super brachium tuum, quia fortis est ut mors dilectio, dura sicut infernus vel sepulchrum amulatio.* Per hoc enim diuinum Sacramentum Spiritus S. tanquam signum se collocat super cor nostrum, & brachium. Sua enim presentia (vt Apostolus dixit) signat nos, non solum vt viam virtutum eius imaginem recipiamus; sed pugnemus etiam magno animo, forti que brachio: vt & obtinere eas & conseruare possimus, nec mortem timentes, nec inferni potestatem. Ideoque communicat nobis *characteris* signum, quod deleri non potest: in testimonium, quod, si eius patrocinio iuuare nos voluerimus, nunquam vincendi sumus, ad quod ipsum Charitatis sigillum nobis imprimit, quo reddimur fortes sicut moes, ad vincēdos omnes timores & pericula adeunda; duri verò sicut sepulchrum, vt Damonibus ac tyrannis resistamus: vt liceat cum Apostolo dicere: *d quis nos sperabit à charitate Christi? an tribulatio? an periculum? an persecutio? an gladius? non: quia in his omnibus superamus propter eum, qui dilexit nos, & dedit nobis spiritum suum in hoc Sacramento.* Ex quo fit, vt non liceat nisi semel in vita illud recipere. quod signum est desiderij, quo DEVS noster tenetur, vt maneamus confirmati, fortes & quasi inuicti in eius seruitio, ob diuini ipsius spiritus presentiam quem (vt S. Thomas perpendit) Apostolus appellauit, *e signum & pignus hereditatis celestis.* Pignus enim tantum valet, quantum res ipsa, quæ postea tradenda est; nec redditur pignus, donec res ipsa tradatur. vt intelligatur, Spiritum S. qui in hac vita communicatur, etsi qui illum accipit eum non videat; neque eo nisi per fidem, fruatur, esse infinitæ excellentiæ; optare que semper esse in anima, donec clarè ipsum videat in gloria. Et propter eandem causam ait Glossa, etiam vocari *arrham* hereditatis nostræ. nam pignus reddi solet ei, qui illud dedit: *arrha* tamen semper apud eum manent, qui illas accipit.

§. 2. *Quaratione pudor & humanus timor superentur.*

VT adhuc magis appareat, quantam fortitudinem hoc Sacramentum tribuat, ad ea que diximus: præmittendum est, maximum impedimentum, quo fidei dilatatio, perfectio Christiana, & perseuerantia in ea retardata est, fuisse horrorem & pudorem, quo afficiebantur homines ac terrebantur: ne duo genera rerum admitterent, ac profiterentur, que huius mundi iudicio abiectæ & contemptibiles videbantur: quasdam, quas fides credendas docet; alias quas iubet facere. Nam sapientes & potentes, inflatos & superbos pudebat, pro Deo adorare hominem, qui in vili stabulo natus esset & per multos annos fabrilem artem exercuisset; ac demum captus, flagellatus, crucifixus, ac mortuus esset: erubescabant quoque eius paupertate, inimitati & humilitatem, in ferenda cruce, condonandis iniu-

c Cant. 8. 6.

2 Cor. 1. 21.
Ephes. 1. 14.

d Rom. 8. 35.

c Lect. 5. ad
Ephes. 1. 14.
Spiritus S.
pignus &
arrha gloria.

ibid. & S.
Thom. alia
lectio habet
Arrham
heredit.

Fides & Obedientia contemptibiles videntur.

a. 1. Cor. 1. 2.

S. Thom. 3. p. q. 72. a. 9.

Cruce in fronte.

In Psal. 14. Vide Canisium de Confirmatione. 5. 1.

b. Matt. 5. 39. Alapa in Confirmatione.

c. Ezech. 3. 8.

J. Isai. 5. 9.

Timor & pusillitas superandus.

Homil. 12. in Ezech.

rijs, opprobrijs tolerandis, & exercitijs carni molestis, & in saeculo contemptibilibus amplectendis. Quare stultos & ignorantes eos iudicabant, qui ea faciebant; & incredibili animi indignatione, rabieque persequiebantur: ut à fide & religione, quam profitebantur, eos retraherent. Ideò enim dixit Apostolus: *a Christum crucifixum; Iudaeis quidem esse scandalum, Graecis autem stultitiam; ipsis autem vocatis Iudaeis atque Graecis, Christum esse Dei virtutem, & Dei sapientiam.* Gratia enim Christianae vocationis in lucem illis profert, quod homines huius mundi later: luceque caelesti magnalia illis manifestat, quae in his vilitatibus continentur: ut & gloriantur de eis, & ad imitandum amentur. Propter hanc igitur causam statuit CHRISTVS Dominus Noster, ut in Ecclesia sua sanctum Confirmationis Sacramentum omnibus Christianis conferretur, per vnctionem Chrismatis in formam crucis: ut intelligerent, Spiritus sancti vnctionem, strenuos eos facere luctatores, non solum aduersus carnem & sanguinem; sed etiam contra principes, & potestates inferni. Et quoniam timoris & pudoris indicia, ut loquitur Concilium Florentinum, in facie apparere solent: voluit idem Dominus, signum S. Crucis in ipsa fronte signari, ut ex hoc intelligerent, quòd ipsius gratia illis assistente, non esset, cur persecutiones timerent, aut crucem horrerent, aut puderet eos, verbis & operibus fidem confiteri, quae ipsius essent testimonium: idque tam in mysterijs, quae vilia & contempta videntur; quam in actionibus, quas iubet aut consulit: licet ignominiose videantur. Potius, ut S. Augustinus loquitur, gloriari de illis debent, ac publice in totius mundi conspectu easdem exercere. Et propterea solet Episcopus confirmato alapam in faciem infligere, in signum patientiae in iniurijs, & opprobrijs exercenda: ut sic se praepararet ad Saluatoris consilium amplectendum, dicentis: *b. si quis te percusserit in dexteram maxillam tuam, praebe illi & alteram:* ut sic ostendas, quòd te non pudeat, iniuriam ferre; nec eam vlcisci velle. Efficit enim hoc Sacramentum frontem illi similem, quam DEVS Ezechieli dedit, dicens: *c. ecce dedi frontem tuam duriolem frontibus eorum, apud quos habitas ut adamantem & ut silicem dedi faciem tuam.* Quemadmodum enim improbi, & scelerati peccatores non afficiuntur pudore, dum sua perpetrant peccata, etiam vilissima; sed potius de peccatum suum quasi Sodoma praedicauerunt, nec absconderunt: ita ingenuos Christianos pudere non debet, fidem suam aperte fateri, & bona opera facere: etiam si vilia esse videantur. Sed potius frontem habere debent tanquam adamantem, qui lapis est pretiosissimus; & tanquam silicem qui est vilis. Nam (ut Sanctus Gregorius ait) nihil eorum, ad quae obligantur, praeterire debent propter honorem, nec propter ignominiam, nec ob timorem potentum, nec ob pudorem despectum: sed his omnibus se imperterritos opponant; dicantque cum Apostolo: *e non*

erubescio Evangelium: virtus enim Dei est in salutem omni credenti. Et quamvis Christus crucifixus scandalum sit Iudæis, & gentibus salutaria; mihi tamen, ad credendum vocato salus erit, honor, & vita mea eius ignominia summo erunt mihi honori; easque imitari, mihi erit gloria; eas tanquam coronam capiti meo apponam: quas video, ipsum altissima sua sapientia elegisse, ut meam curaret superbiam: ut pro meis culpis satisfaceret, ut misericordiarum suarum profundissimam abyssum manifestaret, accipiendo in se misérias meas, ut me ab eis liberaret.

Quid autem magnum est, si hanc ego instituum Confessionem, conculcata etiam, si opus est, quacunque confusione & periculo temporali? cum Saluator meus (ut ait Apostolus) *g coram Pontio Pilato bonam fecerit confessionem*: ut propter eam mortuus fuerit, ob quam benè promeritus est, ut omnes illum confiteamur, & honoremus: implentes illà Iacob prophetiam, quã filio suo Iudæ, qui Christi D. erat figura, dixit mirifica illa verba, quæ paraphrasis Chaldaica vertit: *h Iudas, confessus es, & non erubisti; in te confitebuntur fratres tui.* Quis poterit, Saluator mi, illustrem illam confessionem explicare, quam coram Caipha, & impio illius consilio fecisti: cum te ille interrogaret: *i adiuro te per Deum vivum, ut dicas nobis, si tu es Christus filius Dei*: quamvis enim non ignorares ignominias & tormenta, quæ confitenti tibi imminebant; nihilominus liberè confessus es, dicens: *k Ego sum.* propter quam causam fuit illa nocte facies tua consputa, euulsi capilli, maxilla colaphis percussæ; oculi vitrà velati, & in contemptum tuum genuflexo, sacrum tuum corpus percussum, à dicentibus, *si tu es CHRISTVS, propheta, quis te percussit.* Illis denique illustrem tuam confessionem iudicantibus esse blasphemiam, fuisti propter eam ad mortem condemnatus. Et nihilominus sequenti die mane eandem confessionem confirmasti in eodem concilio, dicens: *l vos dicitis, quia ego sum; & iterum in ipso Pilati pratorio eandem repetuisti, sine timore confusionis, quæ tibi vitam cum summa ignominia amissuro, tantam erat confusionem allatura.* Quam ob causam dignissimus es, quem omnes tui in humana natura fratres, verum filium Dei viui, verumque hominem confiteantur: non erubescens confiteri abiectissima illa, quæ propter homines es perpressus; sed se ad quævis opprobria & ignominias sustinendas offerentes, potius quàm illa negare. Et ne forte exemplum hoc rui non sufficeret, ad nos animandos, ad illustris aded confessionis tuæ imitationem: ad eandem præclarissimis propositis præmijs, etiam nos exhortaris; & horrendis minis à te negando deterres, dicens: *m qui me confessus fuerit coram hominibus confitebor & ego eum coram patre meo, qui in caelis est, & n angelis eius: qui autem negauerit me coram hominibus, negabo & ego eum coram patre meo.*

e Rom. 1. 16
fi. Cor. 1. 23.

g 1. Tim. 6.
13.

h Gen 4. 9. 8
Vide Perer.
ibi.

i Matt. 26.
6.

k Marc. 14.
62.

Christus
confiteri non
erubuit.

l Luc. 22. 70
Ioan. 18. 37.
Luc. 23. 3.

n Matt. 10.
12.
1 Luc. 12. 8.

o Marc. 8.
38.
ramia
Christum
confitenti
proposita.
p Ioan. 1. 23.

q Matt. 11.
15.
Luc. 7. 26.
r Matt. 16.
16.
s Luc. 23. 41.

t Hebr. 12.
2.

u Hebr. 11.
26.

x Exod. 8.
26.

& o qui me confusus fuerit & verba mea; & filius hominis confundetur eum, cum venerit in gloria Patris sui cum Angelis sanctis. O vtinam mundus vniuersus ad eam viam fide te confiteretur: vt cum ad iudicandum illum venires, eum laudares, & in gloriae tuae sedibus collocares! Quis te non confiteatur, Rex aeternae, qui te confitentes tantis honoribus prosequeris? Confessus est Sanctus Ioannes, p se non esse nisi vocem tuam: tu vero ita eum laudasti, vt confitereris & q Prophetam esse & plus quam Prophetam, & quod inter natos mulierum nullus eo maior surrexisset. Confessus est r S. Petrus, te esse Christum filium Dei viui, tu eum beatum esse dixisti, & te super eum tanquam firmam petram aedificaturum Ecclesiam tuam. Confessus est latro in cruce, te nihil mali gessisse, & cum omnes, qui aderant, te irriderent tanquam blasphemum & fictum Regem, iste verum Regem est confessus: cui tu statim paradysum promissisti. Innatum enim est tibi, te honorantes, honorare, te laudantes, laudare; eisq; dare centuplum, quam ipsi pro te fecerint. quod si crucis ignominiam & signum in frontibus suis portent: tu in eis scribis nouum & gloriosum tuum nomen I E S V, & nomen Patris tui. quasi honorem tibi reputeris, eos habere fratres, tuique regni cohaeredes. Si itaque D. N. ad eam liberaliter remunerat viam confessionem fidei, & myteriorum eius; rectum omnino est, vt honori tibi ducas, eandem confiteri non verbis modo, sed etiam operibus: & quidem ijs lubentius, quae Dei oculis sunt gratiora, magisque gloriosa: quamuis mundi oculis vilia sint, & abiecta; memor etiam insignis illius electionis, quam hic Dominus statim initio suae incarnationis fecit, cum (vt ait Apostolus) t propositio sibi gaudio, sustinuit crucem confusione contempta. quasi dixerit propositis ante oculos gaudio, rebusq; delectabilibus & gloriosis in oculis mundi: omnia reliquit & contempsit, & amplexus est crucem: nihili faciens confusionem & contemptum eiusdem mundi, quae sunt ipsi cruci coniuncta. Ad eius itaq; imitationem decet, te semper eligere quicquid ipse D. iubet: praefereudo illud illecebris omnibus, gaudijsque ac delitijs huius mundi. Si enim u Moyses maiores diuitias estimans thesauro Aegyptiorum, impropertum Christi, elegit magis affligi cum populo Dei, quam in temporalis peccati habere iucunditatem, quamuis a longe & in figura tantum, Christi impropertum aspiceret: quanto erit aequius, te idem facere, cum prope illud aspicias; sciasque hunc Dominum in seipso tot impropertia esse perpessum? Hoc apud te statue, quod si velis Christum sequi: oporteat te in Sacrificium offerre, & immolare abominaciones Aegyptiorum: reiiciendo, vt abominandum, quod mundus magnificat; magni vero faciendo, quod idem abominatur. Quod si, Aegyptij te lapidare: oluerint, ed quod res eorum contempnas: indue te armatura gratiae huius Sacramenti, cuius finis & fructus est, superiorem te efficere omnibus mundi tribulationibus, quo fidem, Christianamque

namque

Olei & bal-
sami signifi-
catio.
P². lib. 22.
cap. 15.

namque perfectionem conseruare possis. Idem enim Chrisma, quo ungeris, fit ex oleo & balsamo: ad significandū, quemadmodum oleum aqua supernatat, vt ignem foueat in lampade, quamuis hac ratione consumatur, & pereat; balsamum verò fluat ex arbore cultro aliquo, aut præacuto lapide puncta: Ita huius Sacramenti gratia faciet te in tribulationibus & tentationibus, tuis hostibus superiore: quod possis ignem amoris Dei conseruare: etiamsi hoc nomine sit amittenda vita, honor, & bona fortunæ; iuxta illud in libro Canticorum: *b lampades dilectionis lampades ignis atque flammarum; & si dederit homo omnem substantiam Domus sue pro dilectione, eiusque conseruatione: quasi nihil despiciet eam: potius gaudet se habere, quod dare possit; & seipsum exinanire, vt fluat tanquam balsamum per exercitia valde fragrantia, & sublimia: fidelitatem suam in medijs tantis tribulationibus, & contemptibus ostendendo.*

b Cant. 8. 6

CAPVT VI.

DE SPECIALI VOCATIONE AD PERFECTIO.

nis Christiane sublimitatem, quam profitentur qui Confirmationis Sacramentum suscipiunt: & omnes posse ac debere ad eam conseruare.

QUONIAM Confirmatio constituit nos in statu perfectorum Christianorum: ad studendum perfectioni, quam lex Evangelica præ se fert, operæ pretium erit, ea declarare, quæ ipsa complectitur; & Vocationem, quæ ad eius studium inuitat. De qua gloriatur ipsemet DEVS, dicens per Isaiam: *quis suscitauit ab Oriente iustum, & vocauit eum vt sequeretur se?* quamuis enim, ad litteram, sermo sit de iusto Abraham, quem eduxit DEVS à terra sua, quæ erat ad Orientem; & vocauit vt ipsum cum magna perfectione sequeretur, dicens illi: *b ambula coram me, & esto perfectus:* simul tamen describitur sublimis illa vocatio, qua vocat reliquos iustos, postquã per sacrum Baptismum eduxit eos ex frigido & obscuro Septentrione, ex statu scilicet peccati: & collocauit in gratiæ & spiritualis lucis Oriente, vt vitam nouã viuere inchoarent. sed quoniam hæc lux in ipsis initijs est exigua: non vult eos in ea hære; sed vocat, impellitq; ad procedendum & crescendo ex hoc Oriente, *quasi lux splendens usque ad perfectam diem.* Hoc modo declarat Sanctus Gregorius

a Isai. 41. 2.

b Gen. 71. 2

c Prou. 4. 18.